

Sygn. akt I ACz 602/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Artur Kowalewski /spr./

Sędziowie: SSA Iwona Wiszniewska

SSA Agnieszka Sołtyka

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 r. w Szczecinie posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. O.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...)w Ś.

o ustalenie nieważności uchwały

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Szczecinie z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt I C 3/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA I. Wiszniewska SSA A. Kowalewski SSA A. Sołtyka

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt I C 3/14, Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Szczecinie zarządził zwrot pozwu.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia wskazano, że zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 17 lutego 2014 r. wezwano powoda do usunięcia braków formalnych pozwu przez złożenie odpisu jego pisma z dnia 10.02.2014 r., sprecyzowanie żądania określonego w tym piśmie jako odszkodowanie przez podanie czy powodowi chodzi o koszty procesu, które w niniejszej sprawie poniesie i domaga się ich zwrotu przez ich zasądzenie od pozwanej Wspólnoty, czy też innego rodzaju żądanie, jeżeli jest to inne żądanie należy podać jego wysokość oraz przytoczyć okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu. Powód odebrał pismo zawierające to zobowiązanie w sposób zastępczy w dniu 15 marca 2014 r. ale dotychczas nie usunął tych braków.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż powód nie wykonał nałożonego na niego zobowiązania, zaś określony ku temu termin bezskutecznie upłynął z dniem 22 marca 2014 r. W związku z tym, na zasadzie art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 130 § 2 k.p.c. z uwagi na po bezskuteczny upływ terminu przewodniczący zwrócił pismo stronie.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł powód podnosząc, że pismo Sądu Okręgowego z dnia 17 lutego 2014 r. wzywające go do usunięcia braków formalnych nie zostało mu skutecznie doręczone, albowiem pomimo doręczenia zastępczego, pismo to nigdy do niego nie dotarło. Powód wskazał, że odpowiedź na zobowiązanie Sądu leżała w jego interesie, stąd gdyby miał możliwość zapoznania się z treścią pisma, niechybnie uzupełniłby wskazane w nim braki formalne. W dalszej części zażalenia powód uzupełnił braki do usunięcia, których został zobowiązany.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne.

W pierwszej kolejności rozważyć należy zarzut skarżącego dotyczący stwierdzenia przez Sąd Okręgowy prawidłowości doręczenia zastępczego a tym samym ustalenia, że awizowana przesyłka zawierająca zobowiązanie do usunięcia braków formalnych pozwu została doręczona powodowi w sposób zastępczy z upływem dnia 15 marca 2014 r. Doręczenie zastępcze ma to znaczenie, że przy spełnieniu warunków, o których mowa poniżej, pismo uznaje się za doręczone tak, jakby trafiło do rąk adresata (tzw. fikcja doręczenia). Stosownie przepisu art. 139 § 1 k.p.c., w razie niemożności doręczenia pisma bezpośrednio adresatowi lub w sposób określony w art. 138 k.p.c., pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, a zawiadomienie o tym należy umieścić na drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej. Podstawowym warunkiem skuteczności takiego zastępczego doręczenia jest, aby adresat mieszkał istotnie pod wskazanym adresem. Dwukrotne wysłanie i awizowanie przesyłki stanowi spełnienie wymagania skuteczności doręczenia określonego w art. 139 § 1 k.p.c., datą zaś doręczenia pisma sądowego w wypadku przewidzianym w art. 139 § 1 k.p.c. jest data, w której upłynął termin do odbioru złożonego pisma w oddawczym urzędzie pocztowym, jeżeli przed upływem tego terminu adresat nie zgłosił się po odbiór (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 maja 2008 r. III APa 19/07). Zawiadomienie dla adresata, o którym stanowi art. 139 § 1 k.p.c., sporządza doręczający, wskazując w nim placówkę pocztową operatora lub urząd gminy, z którego przesyłkę należy odebrać w ciągu 7 dni, licząc od pozostawienia zawiadomienia, zawiadomienie pozostawia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej (§ 6 ust. 2 oraz § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r.). Jeżeli przesyłki nie można doręczyć właściwie lub zastępczo, doręczyciel umieszcza na formularzu potwierdzenia odbioru adnotację o przyczynie niedoręczenia oraz swój podpis i datę. Na podstawie tak wypełnionego zwrotnego poświadczenia odbioru sąd może domniemywać, że powstały warunki do zastosowania trybu doręczenia pisma sądowego przewidzianego w art. 139 k.p.c.

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie ujawniły się przesłanki pozwalające na stwierdzenie, iż nie doszło do prawidłowego doręczenia zobowiązania Sądu Okręgowego do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Doręczający przesyłkę, w sposób poprawny wypełnił druk potwierdzający awizację, ze wskazaniem miejsca odbioru przesyłki, oznaczył również na przesyłce daty kolejnych awizacji, całość zaś opatrzył swoim podpisem (k.18). Nie ujawniły się również okoliczności świadczące o tym, iż adres na który nadano przesyłkę, nie był adresem powoda.

W przypadku stwierdzenia, iż doręczenie w trybie przepisu art. 139 k.p.c. zostało dokonane prawidłowo, to na adresacie przesyłki spoczywa ciężar dowodu, iż nie mógł on faktycznie zapoznać się z przesyłką, bez swojej winy. Skarżący poza samym twierdzeniem, iż zastępczy sposób doręczenia nie doprowadził do skutecznego zapoznania się przez niego z przesyłką, nie naprowadził żadnych innych twierdzeń ani dowodów na okoliczność braku możliwości odbioru awizowanej przesyłki. Podnoszone przez niego okoliczności, iż gdyby miał taką możliwość, to z całą pewnością odebrałby przesyłkę, gdyż zależy mu na wyniku sprawy, którą sam zapoczątkował złożonym przez siebie pozwem, pozostają w tym zakresie niewystraszające, albowiem nie odnoszą się do przyczyn, dla których odebranie przez niego prawidłowo awizowanej przesyłki, było niemożliwe. Powód nie zaoferował bowiem jakiegokolwiek dowodu (np. z zeznań świadków, przesłuchania stron, z dokumentów), pozwalającego na pozytywną weryfikację jego twierdzeń dotyczących ustalenia przyczyn, dla których zawiadomienie (awizo) o nadejściu przesyłki do niego nie dotarło. Oczywiście jest przy tym, że do stwierdzenia prawdziwości jego stanowiska co do przyczyn niewykonania przedmiotowego zarządzenia nie jest wystarczające samo twierdzenie powoda

Konsekwencją prawidłowego doręczenia powodowi zarządzenia, było rozpoczęcie biegu 7-dniowego terminu na uzupełnienia braków formalnych pozwu, stosownie do art. 130 § 1 k.p.c., a niedopełnienie przez nią tego obowiązku, skutkowało zwrotem pozwu. Wyjaśnić przy tym należy powodowi, że dokonane przez niego uzupełnienie braków formalnych pozwu, nie mogło wywołać zamierzonych przez niego skutków prawnych. Zgodnie bowiem z art. 167 k.p.c. czynność podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna.

Jako prawidłową należy również ocenić decyzję Sądu Okręgowego o wezwaniu powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu, już z tego względu, że pismo powoda z dnia 10 lutego 2014 r., do którego złożenia odpisu

powód została wezwany, zawierało określenie żądania pozwu, którego kształt w pierwszym piśmie wszczynającym postępowanie, nie pozwalała na nadanie sprawie dalszego biegu. Zgodnie zaś z przepisem art. 187 § 1 K.p.c. pozw powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać dokładnie określone żądanie.

W konsekwencji twierdzenie Sądu I instancji, że powód nie uzupełnił w terminie braków pozwu jest prawidłowe. Sąd ten słusznie uznał zatem, że pozw ten podlegał zwrotowi.

Tak argumentując, na podstawie przepisu art. 385 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

SSA I. Wiszniewska SSA A. Kowalewski SSA A. Sołtyka